

John Ashbery: Tres poemes d'*Autoretrat en un mirall convex* (català)

POESIA / 26 NOVEMBRE, 2019

Llegeix els poemes en anglès

Com qui fiquen borratxo al vaixell de càrrega

Vaig provar-ho tot, només alguns eren lliures i immortals.

A qualsevol altre indret ens trobem com si seguéssim en un lloc on el sol
es filtra, a poc a poc,
esperant que arribi algú. Es diuen paraules dures
mentre el sol esgrogueeix la verdor de l'auró...

I això va ser tot, però vaig sentir
el bellugueig obscur d'un nou alè a les pàgines
que tot l'hivern havien fet olor de vell catàleg.
Sorgien noves frases. I tanmateix estava
ben avançat l'estiu, sense haver arribat encara a la meitat,
però fosc i complet amb la promesa d'aquella plenitud,
d'aquell moment en què ningú no pot anar-se'n,
i fins i tot els menys atents es queden en silenci
per tal d'observar allò que ha de passar.

Una mirada de vidre t'atura
i camines tremolós: era jo el percebut?
S'hauran adonat, aquest cop, de la meva presència, de tal com soc,
o ho han tornat a postposar? Els infants
juguen encara, núvols que sorgeixen amb una sobtada
impaciència en el cel de la tarda, que després es dissipen,
mentre arriba, dens i lípid, el crepuscle.
Sols que per aquell so de clàxon
a baix, per un moment, vaig creure
que començava el gran esdeveniment cerimoniós, orquestrat,
amb els colors concentrats en un cop d'ull, una balada
que inclou el món sencer, ara, però amb lleugeresa,
amb lleugeresa encara, tot i que amb gran autoritat i tacte.
El predomini d'aquests flocs grisos que cauen?
Són busques solars. Has dormit al sol
més temps que l'esfinx, i no t'ha fet més savi.
Entra. I em va semblar que una ombra cobria la porta,
però era només ella que venia per tornar-me a demanar
si anava a entrar, i em deia que, si no, no tingués pressa.

La blancor de la nit s'imposa. Una lluna d'albor cistercenca
s'ha enfilat al bell mig del cel, instal·lada,
finalment compromesa amb la qüestió de la fosca.
I sorgeix un sospir de totes les coses petites del món,
els llibres, el paper, les lligacames velles i els botons dels calçotets llargs
guardats en alguna capsula blanca de cartó, i totes les versions reduïdes
de ciutats aplanades per una nit igualadora.
L'estiu exigeix massa i s'ho enduu,
però la nit —la reticent, la reservada— dona més que allò que s'emporta.

Situació agreu'ant

Igual que una tempesta, va dir, els colors trenats
em banyen i no em serveixen de res. O igual que aquell
que, en un banquet, no menja res, perquè no sap escollir
entre els plats fumejants. Aquesta mà tallada
representa la vida i per molt que vagui lliurement,
per l'est o per l'oest, pel nord o pel sud, és sempre
un estrany que camina al meu costat. Oh, estacions,
cabines, *chaleur*, xarlatans amb barret negre
als afores d'alguna festa rural,
el nom que eviteu de dir és el meu, el meu!
Algun dia em queixaré de com n'estic, de cansat,
per culpa vostra, però mentrestant el passeig
continua. Tothom, segons sembla,
hi va per divertir-se. Què hi deu haver, a més a més?
Els jocs anuals? Sí, hi ha ocasions
per als uniformes blancs i un llenguatge especial
mantingut en secret davant dels altres. Tallen les llimes
a rodanxes perfectes. Tot això bé que ho sé,
però es veu que no puc evitar que m'afecti,
cada dia, tot el dia. He provat alguna distracció,
llegir fins ben entrada la nit, viatjar en tren
i l'amor.

Un dia, quan no hi era, em va trucar un home
i em va deixar aquest missatge: «S'ha equivocat
de cap a cap. Per sort, encara té temps
d'esmenar la situació, però ha d'actuar amb rapidesa.
Vingui'm a veure tan aviat com pugui. I, sisplau,
no parli amb ningú del tema. En depenen moltes coses, a banda de la seva vida.»
Al principi, no em va preocupar gens. Últimament
m'he estat mirant roba antiquada de quadres escocesos, palpant
colls blancs emmidonats, mirant d'esbrinar si hi ha manera
de fer que quedin realment blancs de nou. La meva dona
es pensa que soc a Oslo –a Oslo, França, vull dir.

Sobre Autumn Lake

Llegil-li la caltilla al fullatge és típic
del filòsof xinès inseltat aquí a Autumn Lake a consciència
a la plovíncia de Québec... –Prou! No ho faré. L'extrem abraça
el llac amb una insistència cada cop més paternalista, l'efecte de la qual
es percep en el blau de molt més endavant. No és gaire gran

la distància per aire d'altres llocs fins aquí, però
això no importa, almenys no de la manera que importa
la distància de la riba —fulla, arbre, pedra; (tanca, granota, mofeta) optatives;

i llavors pedra, arbre, fulla; després una altra opció.

És com les «màquines» de l'Acadèmia del segle XIX.

Resulta que no et calia tota aquella formació

per dedicar-te a l'art, que fins i tot era millor no tenir-la. Fixa't en

els impressionistes: alguns d'ells en tenien, també, però preferien oblidar-se'n

en olis enormes i de composició calculada, de vegades llampants,

d'altres deficients quant al color, però sense una mínima noció de l'espai.

No crec que aquest sigui

el meu darrer viatge a Autumn Lake

tinc alguns amics entre tants caps pensants

som savis asseguts sota un arbre

esperant que caigui alguna nou. Alguns de nosaltres estudiem

persa i arameu, d'altres l'art de destil·lar

estranyes fragàncies tretes del no-res, des de zero.

En cadascun d'ells es realitza el potencial, els dos cables

es creuen.

Autoretrat en un mirall convex (Self-portrait in a Convex Mirror). Girona: Llibres del Segle, 2019.

© John Ashbery.

© De la traducció, Melcion Mateu.

Foto de Jaume Josa

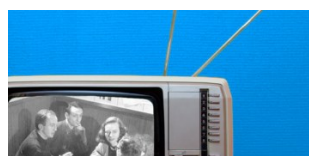
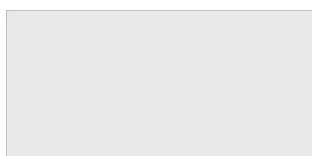
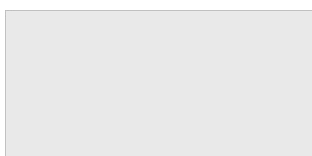
ETIQUETES: JOHN ASHBERY

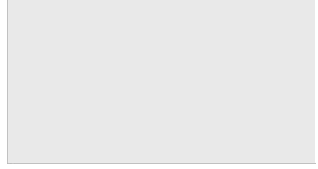

MELCION MATEU | ÚLTIMES PUBLICACIONS

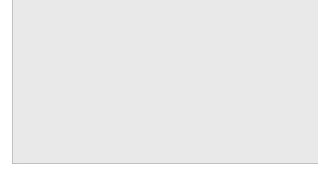
Melcion Mateu (Barcelona, 1971). És doctor en Literatura Espanyola i Portuguesa per la Universitat de Nova York i Màster en Literatura Comparada per la de Cornell, ambdues als Estats Units. Ha publicat els poemaris *Vida evident* (Premi Octavio Paz 1998), *Ningú, petit* (2002), *Jardí amb cangurs* (2005) i *Illes lligades* (Premi Jocs Florals de Barcelona 2014). I amb el poeta nord-americà Rowan Ricardo Phillips, ha participat al CD *Poètica* (2016), del compositor i contrabaixista jazzístic Alexis Cuadrado. Ha traduït autors com John Ashbery i Michael Ondaatje, entre d'altres. Des de Florianópolis (Santa Catarina, Brasil) imparteix cursos virtuals per al Laboratori de Lletres.

Articles relacionats

**John Ashbery: tres
poemes, dos llibres, una
nota**

**John Ashbery: Tres
poemes de *Self-portrait
in a Convex Mirror*
(english)**

**Introbables, II: *Poemes
a l'hora de dinar***

[Llibres](#)
[Cultura](#)
[Nosaltres](#)
[Contacte](#)

© LA LECTORA
hola@lalectora.cat

[Política de privacitat](#)
[Copyleft](#)

© LA LECTORA 2018